

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1051/2024
18.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, предузетник, СЗР „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Марко Минић, адвокат у ..., против туженог „ОТР BANKA SRBIJA“ АД Нови Сад, ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 2.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6610/22 од 11.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6610/22 од 11.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6610/22 од 11.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 2509/2021 од 07.06.2022. године, утврђено је да је ништава одредба члана 2. став 3. Уговора о кредиту за обртна средства број ...-... од 22.11.2016. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 2.000,00 динара са затезном каматом од 22.11.2016. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 37.800,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6610/22 од 11.07.2024. године преиначена је првостепена пресуда и пресуђено је тако да се одбија тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да је ништава одредба члана члана 2. став 3. Уговора о кредиту за обртна средства број ...-...од 22.11.2016. године, садржине као у изреци другостепене пресуде. Одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужени исплати тужиоцу износ од 2.000,00 динара са затезном каматом од 22.11.2016. године до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу

од 16.500,00 динара. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 25.800,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 – др. закон), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. У случају када је током поступка утврђено да је тужени уручио тужиоцу Обавезне елементе уговора о кредиту, и на тај начин га, с обзиром на садржину овог обрасца, упознао о свим битним елементима уговора о кредиту (укључујући и трошкове обраде захтева који су укључени у ефективну каматну стопу), то се онда не може говорити о противправном и несавесном поступању тужене банке, нити о ништавости спорне уговорне одредбе на коју указује ревидент. Стога, побијана одлука је у складу са горе поменутих правних ставом Врховног суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 08.09.2021. године. Вредност предмета спора износи 2.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић